

РЕШЕНИЕ

№ 7105

гр. София, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 27.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **5222** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.256, ал.1 АПК.

Образувано е по искова молба на М. Л. А. и С. Л. А. с правно основание чл.256 АПК и искане да бъде осъден областния управител на Област С. да извърши фактически действия, изразяващи се в издаване на заповед за обезщетение по депозираните пред административния орган заявления.

От фактическа страна се излага, че със заявление рег.№ ОА23-07618/09.06.2021г. е поискано от ответника да издаде заповед за обезщетение по реда на ЗОСОИ, към което било приложено влязло в сила и подлежащо на изпълнение от областния управител Решение № 5594/10.08.2016г., постановено по адм.д. № 10585/2015г. по описа на Административен съд София-град. С това решение бил отменен отказ на областния управител да издаде заповед за обезщетение. Предвид липсата на предприети действия, на 15.04.2022г. и 18.05.2022г. били подадени последващи заявления с искане за предприемане на фактически действия по издаване на заповед за обезщетение. Претендира се присъждане на направените по производството разноски. В съдебно заседание изложеното в исковата молба и направеното с нея искане се поддържа лично от ищеца М. А. и от адв.Д. – пълномощник на двамата ищци, която сочи, че преписката е образувана преди 25 години като оттогава до настоящия момент има отмяна на един мълчалив и два изрични отказа и производството все още не е приключило. По жалба за неизпълнение на влязлото в сила съдебно решение било образувано пред административния съд производство по чл.304 АПК, но съдът не

наложил глоба, защото ответникът предприел частични действия.

Ответникът чрез служител с юридическо образование И., моли искането да не бъде уважавано. Твърди, че областният управител е поставен в обективна невъзможност да изпълни съдебното решение, тъй като ищците не са представили по преписката удостоверение за идентичност в имената на лицето заявител.

Съдът, като обсъди релеванните с искането основания, и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

От доказателствата по делото се установява, че пред административния орган – областния управител на Област С., е образувано производство по заявление рег.№ РД-97-00-2569/25.05.1998г., подадено от Л. А. И. за обезщетяване по реда на Закона за обезщетяване на собственици на одържавени имоти /ЗОСОИ/ за недвижим имот – празно дворно място, представляващо парцел IV-780, кв.149, м.“М. ливади“, одържавен от заявителя на основание Закона за отчуждаване на едрата градска покрита недвижима собственост /ЗОЕГПНС/. В заявлението като предпочитан начин на обезщетяване е посочено реално връщане на земята.

С последваща молба рег.№ 97/33 от 06.10.2004г. М. Л. А. и С. Л. А., като наследници на заявителя Л. А. И., са поискали да бъде разгледано заявлението на техния наследодател, като собствеността върху имота бъде възстановена на основание чл.2, ал.5 ЗОСОИ, а в случай, че административният орган установи, че са налице предпоставките по чл.2, ал.7 ЗОСОИ, да бъдат предприети съответните мерки за обезщетяването им. В молбата е посочено, че имотът попада в терен общинска собственост, в който е изградено 73-то СОУ.

Със Заповед № РД-22-010/05.10.2015г. на областния управител на Област С. искането не е уважено поради обстоятелството, че имотът попада в терен, отреден за училище, което мероприятие е реализирано, а от друга страна е приел, че заявлението за обезщетяване е подадено след изтичане на срока по чл.6, ал.1 ЗОСОИ.

Посочената заповед е оспорена от ищците по съдебен ред като в Административен съд София-град по жалбата им е образувано адм.д. № 10585/2015г. Производството по делото е приключило с постановяването на Решение № 5594/10.08.2016г., влязло в сила на 31.08.2016г., с което заповедта е отменена и преписката е изпратена на ответника – областния управител на Област С., за ново произнасяне по заявление рег.№ РД-97-00-2569/25.05.1998г. Видно от мотивите на съдебния акт, съдът е приел, че административният акт е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения – неизяснена фактическа обстановка, довела до неправилно приложение на материалния закон – „...В случая административният орган е приел за безспорно, без категорични доказателства, че имотът е одържавен по ЗОЕГПНС, поради което директно е обсъждал допустимите начини за обезщетяване. Това налага издадената заповед да бъде отменена, а преписката – върната за ново произнасяне на областния управител, който да събере относимите доказателства, че е изпълнена първата предпоставка от фактическия състав на чл.2, ал.1 от ЗОСОИ, а именно, че имотът, за който се претендира обезщетение, е одържавен по ЗОЕГПНС. В случай, че това обстоятелство бъде установено по категоричен начин, административният орган следва да се произнесе по конкретния начин на обезщетяване. В тази връзка съдът намира за незаконосъобразни изводите на областния управител в оспорената заповед, че дължи произнасяне единствено по посочения начин на обезщетяване съгласно заявлението от 1998г. В чл.2 от ЗОСОИ са определени начините на обезщетяване на собственици на одържавени имоти, които те имат право да избират съгласно

разпоредбите на ал.4 от същия текст. Разпоредбата на чл.3, ал.1 от ЗОСОИ, че "лицата се обезщетяват по техен избор" с посочените в закона начини на обезщетяване не е императивна по отношение на административния орган. Посочените в закона начини на обезщетяване следва да се преценяват с оглед фактическите обстоятелства по административноправния спор и посочения избор от заявителите. Начините на обезщетяване са предоставени за преценка при определяне на обезщетяването и са възможни да бъдат избрани от административния орган при постановяване на заповедта за обезщетяване по ЗОСОИ с оглед настъпила промяна в одържавените имоти.". Освен посоченото нарушение съдът е изложил съображения за недоказаност на извода на административния орган, че лицата Л. А. И. и Л. П./Пиянички са едно и също лице като се е позовал на документите по преписката.

Въпреки че решението е влязло в сила на 31.08.2016г. по делото липсват доказателства и ответникът не твърди да е предприел действия по изпълнението му. Предвид това ищците са сезирали Административен съд София-град с искане за налагане на административно наказание на областния управител на Област С.. С Разпореждане № 5971/11.08.2021г., постановено по адм.д. № 6611/2021г. по описа на съда, искането е отхвърлено като неоснователно. За да достигне до този извод съдът е приел, че релевантно за приложение на санкционната норма на чл.304, ал.1 АПК е пълното неизпълнение на задължение, произтичащо от влязъл в сила съдебен акт, а в случая с писмо № ОА23-09823/21.07.2021г. областният управител на област С. е изискал от директора на Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“, Направление „Архитектура и градоустройство“ данни за съхранявани отчуждителни преписки за процесния недвижим имот, които да му бъдат предоставени, макар че писмото, с което преписката е върната в областната администрация е с дата 08.11.2016г., където е получено на 14.11.2016г., т.е., че на ответника са били необходими 5 години, за да констатира невъзможност да се произнесе по преписката поради липса на относими към заявлението за обезщетяване данни.

В отговор на посоченото в разпореждането писмо от 21.07.2021г., директорът на Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ с писмо от 03.08.2021г. е уведомил областния управител, че при извършената в архива проверка не са намерени данни Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ да е извършвала отчуждителни процедури за държавно жилищно строителство по реда на ЗПИНМ и З. за процесния имот, както и не са намерени образувани преписки с искане за възстановяване на имота по реда на ЗВСВНОИ по ЗПИНМ и З.. С оглед това, че отчуждаването за други мероприятия до приемането на ЗОС 1996г., е извършвано от районните администрации, запитването на областния управител е препратено в посочената част на кмета на Район „К. село“-СО.

С писмо от 11.08.2021г. на кмета на Район „К. село“ писмото е препратено на кмета на Район „В.“-СО, тъй като имотът не попада в териториалния обхват на Район „К. село“. От своя страна кметът на Район „В.“-СО с писмо от 17.08.2021г. уведомява ответника, че в архива на района са установени 2 броя А. на името на Л. А. Пиянички като досиетата към актовете не се съхраняват.

На 15.04.2022г. ищците са подали поредно заявление до областния управител, заведено с вх.№ ОА23-5229, с което са поискали от него да изпълни влязлото в сила съдебно решение. Предвид липсата на предприети каквито и да било действия, за които ищците да бъдат уведомени, те са подали заявление с вх.№ ОА23-7235/18.05.2022г., с което поискали предприемането на фактически действия по

издаване на заповед за обезщетение.

Липсата на произнасяне е довела до сезиране на съда с исковата молба, по която е образувано настоящото дело.

Искането съдът намира за допустимо, но неоснователно по следните съображения:

Защитата срещу неоснователните бездействия на административни органи е уредена в Глава XV, Раздел II АПК, в две хипотези. В първата, по чл.256, ал.1 АПК, административният орган не изпълнява свое задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, за което не е необходимо да бъде сезиран с нарочно искане. Във втората хипотеза – по ал.2 на чл.256 АПК, административният орган следва да е сезиран с искане да извърши фактически действия, които е длъжен да извърши по силата на закон, но в продължение на 14 дни бездействия. И в двете хипотези защитата се отнася до неизвършване на фактически действия от компетентен административен орган. Според разпоредбата на чл.256, ал.1 АПК бездействието на административния орган може да се оспори безсрочно, а във втория случай правото на оспорване може да се реализира в 14-дневен срок от подаването на искането до административния орган за извършване на съответното действие.

В конкретния случай ищците са сезирали ответника с две заявления от 2022г. Искането, обективизирано в тях е идентично – да бъдат предприети действията, указани в Решение № 5594/10.08.2016г., постановено по адм.д. № 10585/2015г. по описа на Административен съд София-град. Доколкото с решението е указано предприемането на конкретни фактически действия във връзка с упражняване на правомощията на ответника по чл.6, ал.3 ЗОСОИ и издаване на акт по посочената разпоредба, съдът приема, случаят попада в хипотезата на чл.256, ал.1 АПК – задължението произтича пряко от правната норма, поради което не е необходимо сезиране от ищците за извършване на конкретните действия, съответно правото на оспорване може да се реализира без ограничение във времето, което обезпечава извод за допустимост на искането с оглед спазване на срока за обжалване.

Безспорно действията по установяване реда на одържавяване на процесния имот и неговите собственици към този момент представляват фактически действия по см. на чл.256 АПК вр. чл.21, ал.5 АПК – действия, които следва да бъдат извършени в хода на административното производство с оглед необходимостта от приключването му със законосъобразен индивидуален административен акт – заповед по чл.6, ал.3 ЗОСОИ, доколкото съдът в производството по адм.д. № 10585/2015г. е установил допуснати нарушения на изискването на чл.35 вр. чл.36 АПК.

От друга страна и искането от 15.04.2022г., и искането от 18.05.2022г., са насочени към постигане на конкретен правен резултат – не простото извършване на фактическите действия, указани със съдебното решение, а постановяване на акт по заявлението от 1998г. Издаването на акт по заявление № РД-97-00-2569/25.05.1998г. обаче представлява правно, а не фактическо действие, което изключва приложимостта на реда за защита на правата на ищците, регламентиран в чл.256 АПК. Влязлото в сила съдебно решение представлява годно изпълнително основание по см. на чл.268, т.2 АПК. Съответно при установена липса на доброволно изпълнение от ответника на незаместимо задължение ищците биха могли да пристъпят към принудително изпълнение на задължението по реда на Глава седемнадесета АПК като законодателят е предвидил в тези случаи налагането на глоба от 50 до 1200 лв. седмично до изпълнение на задължението за определено действие /чл.290, ал.1 АПК/ от органа по изпълнението, който в случая е според чл.271, ал.1, т.2 АПК, е съдебният изпълнител,

в чийто съдебен район е местоизпълнението на задължението.

По изложените съображения искането като неоснователно следва да бъде отхвърлено.

При този изход на спора разноси на ищците не се следват.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на М. Л. А. и С. Л. А. да бъде осъден областния управител на Област С. да извърши фактическите действия, поискани със заявления вх.№ ОА23-5229 от 15.04.2022г. и вх.№ ОА23-7235 от 18.05.2022г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: